

Quan els temps són durs

per

Mark McGee

Els apòstols coneixien els temps difícils. Sovint escrivien sobre com els fills de Déu poden enfrontar-se a problemes i oposicions. Déu no ens va deixar indefensos.

"Ara els justos viuran per fe ... Ara la fe és la substància de les coses esperades, l'evidència de les coses que no es veuen". Hebreus 10:38 - 11: 1

L'escriptor dels hebreus va fer una declaració audaç als seus lectors. Va escriure que el "just" viurà per "fe" i que la "fe" és la "substància" de les coses esperades i la "evidència" de les coses que no es veuen. Tots els cristians saben que la "fe" és necessària per a la salvació ("Perquè per la gràcia sou salvats mitjançant la fe"), però molts de nosaltres oblidem que la "fe" és la forma en què se suposa que hem de viure a la Terra. Viure per "fe" no és estrany ni inusual. És la vida cristiana normal. No depenem completament de Déu per a la vida eterna; després depenem completament o fins i tot parcialment de nosaltres mateixos per a aquesta vida a la terra. Els justos viuen per "fe".

Com a exemples, l'escriptor esmenta Abel, Enoc, Noè, Abraham, Sara, Isaac, Jacob, Josep, Moisès, Rahab, Gedeó, Barak, Samsó, Jefte, David, Samuel i els profetes. Mitjançant la fe, aquestes persones «van regnar sotmesos, van obrar la justícia, van obtenir promeses, van aturar la boca dels lleons, van apagar la violència del foc, van escapar de la vora de l'espasa, per la feblesa es van fer forts, es van enfortir valents en la lluita, van volar fugir els exèrcits dels extraterrestres. Dones

van rebre els seus morts ressuscitats a la vida: i altres van ser torturats, sense acceptar l'alliberament; per tal que poguessin obtenir una millor resurrecció. I d'altres van provar les burles i burles cruels, sí, a més de lligams i empresonaments: van ser apedregats, esqueixats, van ser temptats, van ser assassinats amb l'espasa: passejaven per pells d'ovella i pells de cabra; estar desvalgut, afligit, turmentat; (De qui el món no era digne :) passejaven pels deserts i per les muntanyes, i pels caus i les coves de la terra. I tots aquests, després d'haver obtingut un bon informe per la fe, no van rebre la promesa. Déu havent proporcionat alguna cosa millor per a nosaltres, que sense nosaltres no siguin perfectes. Per tant, veient que també ens envolta un núvol de testimonis tan gran, deixem de banda tots els pesos i el pecat que tan fàcilment ens assetja, i correm amb paciència la cursa que tenim davant, Mirant a Jesús el autor i acabador de la nostra fe; qui per l'alegria que se li va presentar va suportar la creu, menyspreant la vergonya, i es posa a la dreta del tron de Déu ”.

Obtenim algunes definicions de paraules que ens ajudin a entendre què vol dir Déu aquí. "Fe" és pistis. És una "persuasió ferma basada en l'oïda". Estem fermament persuadits pel que sentim. Estem convençuts sense cap mena de dubte perquè sabem que el que ens diu és cert.

"Substància" és hupòstasi. Significa "realitat, garantia, essència, substància, fonament, garantia". A Hebreus 1: 3, es diu Jesucrist el charakter tes hupostasis de Déu. És la "representació de la realitat" del personatge de Déu. Quan veieu Crist, veieu Déu i el seu caràcter. Crist es podia veure, escoltar i sentir. Va ser real per als seus deixebles. Ell és la realitat de Déu. Així passa amb les coses de la nostra vida. La "fe" que

tenim en Crist és la nostra "realitat", la nostra "substància", la nostra "garantia".

La fe és la realitat "de les coses esperades" (elpizomenon). Això és el que "esperem amb desig". Tenim moltes passions a la vida. Pot ser una persona, una creença, una feina, oportunitats per ajudar els altres, coses. La fe és la realitat del que esperem amb el desig. La fe significa que allò que esperem és "realitat".

La fe també és "l'evidència de coses que no es veuen". "Evidència" és elegxos. És la "prova per prova". La paraula es va utilitzar amb proves veraces contra l'acusat que van conduir a una condemna i una reprovació. "Coses que no es veuen" és pragmaton o blepomenon. Vol dir coses que els ulls no poden veure. La fe és la "prova" de coses que no podem veure amb els nostres ulls físics.

Si fem front a moments difícils i tenim moltes esperances que les coses millorin al nostre gust, què fem? Creiem Déu. Tenim fe. És la realitat de les coses que esperem. És la prova del que no podem veure.

"Fe" és deliciós i difícil, fàcil i dur alhora. Som humans. Això vol dir que som imperfectes i necessitats. Cometem errors. Ens embrutem. Fem mal i sentim les coses profundament. Ens preocupem. Ens preocupem profundament. Volem tant que les coses siguin millors del que són. Què ens dóna Déu per fer front a totes aquestes preocupacions? "Fe". Creiem el que diu. Preguntem, després escoltem. No perdem el cor.

Com vivim una "vida de fe?" Seguim creient la Paraula de Déu. Seguim caminant endavant, pas a pas. Donem les nostres preocupacions a Crist perquè Ell es preocupa per nosaltres. Preguem en lloc de preocupar-nos. Tenim fe perquè la fe que Déu va posar al nostre cor i ment en el moment de la salvació és la "substància" i "evidència" que necessitem per passar els moments difícils. És més que suficient.